

Een mond vol gaten

Augustus 2006

Remco Doensen, zakelijk fondsenwerver bij Terre de Hommes, reisde eind augustus naar Brazilië voor een proefvaart op de nieuwe hospitaalboot de Abaré.

Hij is een jaar of acht. Een kleine jongen glimlacht en ik zie zijn tanden, of eigenlijk de gaten in zijn gebit. De tandarts telt dertien gaten. Zijn moeder zegt dat hij nooit klaagt over pijn. Ik ben verbijsterd. Hoe kun je nog kauwen met dertien gaten in je mond? De jongen moet zijn pijngrens hebben verlegd. En dat is niet vreemd in een gebied waar nog niet zo lang geleden zelden een arts kwam.

In het Braziliaanse Amazonegebied zijn veel dorpen verstoken van medische hulp. Zieke dorpelingen moeten flinke afstanden afleggen voor een ziekenhuisbezoek. Een aandoening die wij lacherig wegwuiven met reizigersdiarree is daar een levensbedreigende ziekte onder kinderen. Een hospitaalboot kan duizenden levens per jaar redden. En daarom wordt de inauguratie van het nieuwe hospitaalschip de Abaré groots gevierd. Met vuurwerk, huppelende clowns en voor mij onverstanebare, maar mooie toespraken.

De dag na het feest varen we uit en zakken de Tapajós, een zijrivier van de Amazone, af. Pas

na vier uur zien we een dorp aan de oever. De misthoorn schalt over het water. Kinderen drommen samen op het strand, terwijl de boot met de boeg het zand opglijdt. Zo houdt iedereen de voeten droog. Bovendien kunnen patiënten op die manier makkelijk worden vervoerd. Daarnaast is er op de boot ruimte voor operaties en bevallingen. En er is zelfs een laboratorium voor onderzoek. Terwijl ik de medewerkers van onze Braziliaanse partnerorganisatie Projeto Saúde & Alegria (PSA) aan het werk zie, realiseer ik me pas echt wat deze boot betekent. Met zo'n schip worden mensenlevens gered.

Tegen de avond hult het dorp zich in duisternis en varen wij opnieuw uit. Het is alsof we tegen een zwart decor aankijken, zo donker is het inmiddels geworden. Nachtdieren ontwaken en laten zich horen. Na een poosje besluit de kapitein te rusten en we meren aan bij een verlaten hut. Met moeite wring ik me in een hangmat, terwijl een paar aapjes mijn tas observeren. Plotseling zie ik vanuit mijn ooghoeken een paar harige vingers aan mijn tas trekken. Ik zwaai uit de hangmat om mijn tas op te eisen. De aap maakt zich uit de voeten. Het wordt een onrustige nacht.

Persoonlijk verslag